

JIM GAFFIGAN

**TATA
ESTE
GRAS**

Traducere din limba engleză: Romică Lixandru

 ACT și Politon

2015

Dedicație și mulțumiri

Această carte îi este dedicată lui Jeannie.

Pentru mine pare prostesc și poate insultător să îi „dedic” această carte sau să îi „mulțumesc” lui Jeannie aici. Toate acestea nu îi fac dreptate participării lui Jeannie la *Tata este gras*. Cartea aceasta a fost într-adevăr cartea *noastră*. Jeannie nu doar că m-a făcut un tată și un comic mai bun, ea m-a făcut autor. Da, ea este Jeannie cea magică*. Dacă ești unul dintre fanii lui Jeannie, îi vei auzi vocea în această carte. De dragul tău, am eliminat toate țipetele. Imaginea lui Jeannie stând la computerul ei, transformând pălăvrăgeala mea nebunească în eseuri coerente în

timp ce îl alăptează pe Patrick, nou-născutul, va rămâne cu mine pentru totdeauna. Nu știu cum de am fost atât de norocos încât să o am pe Jeannie ca parteneră de scris, ca iubită și ca prietenă, dar am tras lozul cel mare. Ea chiar a devenit o primă soție fantastică.

* Joc de cuvinte intraductibil între *genie* (*duh magic*) și Jeannie ca nume propriu (n. red.)

Cuprins

Dedicație și mulțumiri	5
Prefață	11
Scrisoare către copiii mei	13
Lista personajelor principale din distribuție	15
Vei regreta ziua	17
„Să crezi orbește”	25
Prietenos cu familia	27
Să ai copii: condiția	29
Călărețul singuratic	32
Antifamilie	36
Mărturisesc	38
<i>Zilele fericite</i> au revenit	40
Faraonul și sclavul	44
Vicepreședintele	48
Tatăl meu, luptătorul profesionist de wrestling	51
Ghidul narcisistului pentru bebeluși și copii sub 3 ani	58
Atunci când femeile devin leneșe	61
O, Doamne, ești însărcinată?	65

Vrăjitorie	68
Tărâmul nou-născuților	74
Lupta de câini	82
Circumcizia	86
Invazia	90
Mâncăți salata de varză!	94
Perioada cuprinsă între 1-3 ani	99
Răul lăuntric	109
Secrete și minciuni	112
O analiză critică a literaturii pentru copii	117
Nicio întrebare suplimentară	122
Să vină hărmălaia	126
Oamenii Chud	130
Monștrii	134
Nimic în comun	136
Hotel New York City	141
Vamanos	147
Este prea devreme să ies din nou cu fete în oraș?	157
Eu voi fi ghidul dumneavoastră	160
Forță palidă	169
Educarea copiilor	173
Un autoportret	178
Ziua ta specială	184
Pierzându-mi credința	190
Nu există bonă care să nu coste	195

Cum să duci la culcare cinci copii într-un apartament cu două dormitoare	202
Negociind cu teroriștii	207
Fostul meu pat	210
Dimineața a fost stricată	215
Puii de somn sunt împrumuturi achitate în ziua de salariu	221
Căsătorește-te, fă copii, îngrașă-te	225
Boala mâinii în gură	229
Avem nevoie de pâine	234
Ai câștigat, McDonald's!	239
Este atât de dulce!	241
Acesta este sezonul	248
Cealaltă familie a mea	252
Ai terminat cu asta?	255
Șase copii catolici	264
Marele copil alb	269
Cursa de șoareci	271
Imaginează-ți asta	275
Afacerea cu zăpada	278
Din nou pe drum	285
Înghețata Eskimo Pie	293
O să-ți fie dor de asta	298
Mulțumiri suplimentare	301
Despre autor	303

Prefață

Jim Gaffigan a scris o carte? Nu e el tipul cu Hot Pocket? Pariez că regretă că a făcut gluma aceea. Hooooot Poooo-ockets! Îmi închipui că asta este amuzant pentru unele persoane. De ce ar scrie el o carte? De ce l-ar lăsa ăștia să scrie o carte? El nici măcar nu pare să fi citit vreo carte înainte. Mă rog, poate a citit o carte de bucate. De fapt, el pare prea leneș ca să gătească. Poate o carte despre mâncat. Bănuiesc că lasă pe oricine să scrie cărți acum. Asta dacă EL chiar a scris această carte. Probabil că el doar a vorbit cu vreun scriitor fantomă și, împreună, au transformat chestia asta în ceva care se poate citi. El arată ca o fantomă. Este chiar atât de palid? Nu știi ce se întâmplă cu coperta și cu titlul. Tata este gras? Adică, evident că e gras. Stai puțin, el este tipul cu vreo zece copii? Oricum ar fi, este pur și simplu ciudat să ai atâția copii în ziua de azi. Sper că asta nu este una dintre cărțile acelea în care te plângi de copiii tăi sau, încă mai rău, una dintre cărțile alea zaharisite cu „Eu îmi iubesc copiii”. Pffff. Ciudat, eu nu spun niciodată „pffff”. A, văd ce face. El vorbește pentru mine, cititorul. De aceea a scris cu caractere italice. Cu siguranță că eu nu aș face asta în prefața unei cărți.

* Hot Pocket este un tip de pateuri de calitate inferioară cu umplutură de carne, brânză sau legume, care sunt ambalate și pot fi încălzite la un cuptor cu microunde. Gaffigan este cunoscut pentru felul în care a ironizat aceste produse și persoanele care le consumă. (n.trad.)

Scrisoare către copiii mei

Dragi copii,

Eu sunt tatăl vostru. Tatăl vostru, al tuturor celor cinci creaturi palide. Dat fiind cât de atractivă și de fertilă este mama voastră, este posibil să fiți mai mulți până veți ajunge să citiți această carte. Dacă citiți chestia asta, probabil că sunt mort. Aș presupune asta pentru că nu pot, sincer, să-mi imaginez nicio altă situație în care voi să fiți interesați de vreun lucru pe care l-am făcut eu. În clipa aceasta, voi sunteți mai interesați să mă împiedicați să fac lucruri cum ar fi să lucrez, să dorm și să zâmbesc. Glumesc, desigur. Într-un fel. Vă iubesc din toată inima, dar voi sunteți probabil motivul pentru care sunt mort.

În regulă, nu m-ați ucis voi. M-a ucis mama voastră. Ea rămânea mereu însărcinată! Nu știu cum. Nu vă gândiți la asta. Asta are să vă înfioare. La un moment dat, m-am temut că a rămas însărcinată în timp ce era însărcinată. Ea era atât de fertilă, încât nici măcar nu am lăsat-o să țină în mână vreun avocado. Oricum, asta este o carte despre tot ceea ce am observat în timp ce eram tatăl vostru, când voi erați foarte mici și eu mai aveam ceva păr în anul de fericită amintire 2013.

Așa că de ce o carte? Ei bine, de când ați intrat în viața mea, voi ați fost o sursă constantă de spectacol, scoțându-mă totodată din minți. Am simțit că trebuie să-mi scriu

observațiile despre voi într-o carte. Și, de asemenea, pentru bani, astfel încât voi să aveți ce mânca și să puteți strica în continuare lucruri. Apropo, îmi pare rău că am țipat atât de mult și că am făcut chestia aceea zgomotoasă cu bătutul din palme. Eu uram momentele în care tatăl meu făcea chestia aia zgomotoasă cu bătutul din palme, așa că de fiecare dată când eu fac chestia aia zgomotoasă cu bătutul din palme, mă doare în multe feluri. Cea mai mare parte a durerii apare deoarece chestia aia zgomotoasă cu bătutul din palme chiar îmi face mâinile să mă doară.

Poate că voi vă întrebați cum am scris această carte. De la o vârstă foarte fragedă, voi toți ați știut, instinctiv, că eu nu sunt un tip chiar așa de strălucit. Probabil ați știut de fiecare dată când a trebuit să mă corecți atunci când nu puteam să citesc toate cuvintele din *The Cat in the Hat (Pisica din pălărie)*.^{*} Ce dracu', mie mi se pare că scrierea e-mailurilor este o corvoadă. (Îți mulțumesc, funcție de autocorectare!) Am scris această carte cu ajutorul multor persoane, dar mai mult cu ajutorul mamei voastre. Mama voastră nu este doar singura femeie pe care am iubit-o vreodată, ci și cea mai amuzantă persoană pe care o cunosc. Când mama voastră nu se afla în travaliu, țipând la mine, ea mă făcea să râd atât de tare!

Cu dragoste,
Tata

P.S. Cum ați intrat cu cercul de hula hoop în restaurantul acela, de Paște, în 2011?

* Una dintre faimoasele cărți pentru copii ale lui Dr. Seuss, pseudonimul literar al desenatorului Theodor Seuss Geise. (n. red.)

Lista personajelor principale din distribuție

Jim Gaffigan (*Tata*). Jim se simte onorat să joace rolul principal de *Tată*. Înainte să fie distribuit în *Tata este gras*, domnul Gaffigan a avut rolul principal în serialul longeviv *Mediocre Uncle* (*Unchiul mediocru*). El este încântat că i s-a oferit această oportunitate de a lucra alături de excelența distribuție din *Tata este gras*. „El nu are practic niciun pic de pregătire, aptitudini sau instincte despre cum să interpreteze acest rol.” – *New York Times*

Jeannie Noth Gaffigan (*Mamă, Regizor, Producător, Costume, Coafură & Machiaj, Director de casting, Director tehnic, catering, Muzică & Versuri, Plasatoare, Coregrafie, Muzică & Versuri adiționale*). Doamna Noth Gaffigan îl antrenează, de asemenea, pe Jim Gaffigan pentru rolul de *Tată*.

Marre Gaffigan (*Fiica cea mare, Personaj principal, Membru fondator al companiei Tata este gras*). Domnișoara Gaffigan are opt ani, este elevă în clasa a treia și este o dansatoare uimitoare. Spectacole în afara Broadway-ului: *Am avut cândva propriul meu pat*.

Jack Gaffigan (*Primul fiu, Personaj principal, Design de sunet & Efecte speciale*). Jack a fost ultima dată văzut în *Țipând*

fără niciun motiv. El are șase ani și ar dori să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru aspectul său incredibil de plăcut, care l-a făcut să câștige rolul principal în spectacolul de succes *Eu sunt prea drăguț pentru a fi pedepsit*.

Katie Gaffigan (*Copilul mijlociu, Personaj principal*). Katie are trei ani și a fost sursa de inspirație pentru cântecul *You are my Sunshine (Tu ești raza mea de soare)*. Ea ar dori să le mulțumească celor care au creat *Scooby-Doo* și culoarea verde.

Michael Gaffigan (*cumînțelul familiei*, Personaj principal*). Michael are un an și și-a fermecat publicul încă de la debutul său din 2011. El ar vrea să le mulțumească tuturor celor care l-au încurajat să-și împlinească visul copilăriei, acela de a se juca cu o minge.

Patrick Gaffigan (*Nou-născut, Personaj principal*). Patrick este cel mai nou membru al distribuției. Un actor cu adevărat neobosit, el este cu echipa de câteva săptămâni, dar a câștigat deja premiul pentru *Nou-născutul cu cele mai multe colici* (2012).

Decor: Zilele noastre. Un apartament de două camere, micuț și aglomerat, în Bowery, în centrul Manhattanului.

Nu vor exista întreruperi. Niciodată.

* *Gateway baby*, în original – un copil atât de cuminte, încât te face să mai vrei și alții (n. red.).

Vei regreta ziua

Când eram necăsătorit, eram convins că prietenii mei, care făceau pasul cel mare și aveau primul lor copil, erau victimele unei răpiri extraterestre pentru că dispăreau de pe planetă și apăreau din nou, un an mai târziu, ca niște străini de nerecunoscut. Desigur, asta este posibil să se fi întâmplat pentru că eram mult prea pasionat de *The X-Files* (*Dosarele X*).

Atunci când am început să ies în oraș cu Jeannie, noțiunea de a-mi întemeia un cămin și de a avea copii a devenit o realitate fezabilă pentru mine. Printr-o coincidență, am fost invitat să-mi vizitez unul dintre prietenii apropiați din copilărie, care fusese răpit de extraterestri – adică se căsătorise și avea un copil – cu un an înainte.

Prietenul meu, soția sa și copilul lor în vârstă de un an se stabiliseră în sud-vest. Eu lucram în LA, așa că o vizită de un weekend era ușor de făcut. M-am gândit că ar fi grozav dacă aș aduce-o pe Jeannie. Noi puteam să vedem cum avea să fie când ne-am fi căsătorit și am fi avut un copil.

Prietenul meu Tom (i-am schimbat numele pentru a-i proteja identitatea și pentru a menține legătura de prietenie) a sugerat că ne-am putea plimba cu mașina și am putea face o drumeție în Marele Canion, lucru care mie mi-a sunat inutil de greu și mult prea în aer liber, dar știam că Jeannie cea activă avea să fie încântată.

Eu și Jeannie am ajuns noaptea. Am ajuns mult mai târziu decât ne așteptam, din cauza unei întârzieri de zbor. În timp ce intram în casa întunecată a lui Tom, am fost instruiți să fim tăcuți, ca să nu trezim bebelușul. Mă simțeam ca un adolescent care se strecura înapoi în casa părinților săi după ce depășise ora de stingere. Am intrat în liniște, pe vârfuri, într-o cameră de oaspeți, chicotind.

– Mă simt ca și cum am fi într-o încurcătură! a șoptit Jeannie.

Odată ce ne-am instalat în cameră, Tom a intrat și ne-a urat „noapte bună”, anunțând că vom pleca spre Marele Canion în jur de 7 dimineața, așa că el voia să aibă un somn odihnitor. În timp ce Tom închidea ușa, Jeannie s-a uitat la mine confuză și a zis:

Credeam că ai zis că vom lua cina sau ceva de genul.

Eu m-am uitat la ceas: era 9 seara. M-am gândit: „Ei bine, el este părinte. Cred că asta e ceea ce implică să fii părinte. Asta trebuie să fie ceea ce fac adulții. Ei sar peste a doua cină.”

A doua zi de dimineață, în primele secunde de după 7, am pornit în lungă și pitoreasca plimbare cu mașina spre Marele Canion. În automobilul Saab al lui Tom, bărbații au luat loc în față și doamnele în spate, cu copilul de un an pe un scaun special, între ele. Presupun că primul semnal de alarmă cu adevărat important al excursiei a fost faptul că exista un singur CD pe care aveam voie să-l ascultăm în mașină. Ni s-a explicat că acest CD era menit să liniștească copilul. Sonorul urma să fie reglat ocazional, ca răspuns la nevoile celui mic. Aha, bine.

Așa că am condus și am condus, vorbind și ascultând cântece cu versuri de genul „Ding-a-ding-dong, ding-a-ding-dong.” Dacă nu ai condus niciodată prin sud-vest, singurul lucru care te impresionează mai profund decât frumusețea

peisajului este absența oamenilor. Poți să conduci ore întregi și să nu vezi nicio altă persoană. Restaurantele sunt rare, scumpe și oferă puține opțiuni. Când ne-am oprit pentru un prânz timpuriu, am mâncat prima și sper că și ultima mea salată taco, cu chipsuri Fritos ca ingredient principal. Am trecut cu mașina pe lângă un magazin care lua comenzi din mașină și care vindea pastramă de vită. Nu doar un magazin care vinde numai pastramă de vită, ci un magazin care *ia comenzi din mașină* și vinde numai pastramă de vită. Presupun că luarea comenzilor din mașină are sens, pentru că dacă mănânci pastramă de vită, probabil că ești atât de ocupat, încât nu mai ai timp să cobori din mașină și să cumperi pastramă de vită. La un moment dat, am început să improvizez ceea ce gândise proprietarul magazinului de pastramă de vită, care prelua comenzi din mașină, atunci când i-a venit ideea pentru magazin. Cu o voce ridicolă, am zis:

— Pen' toți inșii ăștia care se grăbesc și n-au timp să-și parcheze camionetele și să cumpere o pastramă de calitate...

Era amuzant, într-un fel. Cel puțin, așa au crezut Jeannie și Tom. Soția lui Tom, Barb (o altă schimbare de nume), m-a informat politicos că vocea pe care o foloseam eu îl supără pe bebeluș. M-am uitat în spate, la bebeluș, care dormea dus. Nu am știut ce să spun. Am tăcut, pur și simplu. Am condus restul drumului spre Marele Canion într-o tăcere deplină, ascultând CD-ul relaxant pentru copii: „Ding-a-ding-dong, ding-a-ding-dong.”

Am ajuns la Marele Canion în jur de 1 după-amiaza. Guvernul administrează „hotelurile” de la Marele Canion, așa că ele seamănă mai mult cu cazarmele armatei. Noi stăteam la coadă pentru locurile noastre de cazare, când soția lui Tom a anunțat că bebelușul trebuie să iasă la plimbare. De fapt, copilul nu ne-a spus el însuși că trebuie să iasă la plimbare, dar Barb știa cumva că acesta trebuia să iasă la

plimbare. Oricum, eu și Jeannie am rămas în urmă, pentru a sta mai departe la coadă. Înainte să o însoțească pe Barb, care însoțea copilul, care voia să iasă la plimbare, Tom mi-a spus că rezervarea noastră era pentru două camere alăturate și să mă asigur că ei îmi confirmă că avem camere alăturate. După ce am așteptat încă o jumătate de oră, am ajuns la recepție și am fost informat că dacă vrem camere alăturate, ar însemna să așteptăm încă o oră. Am răspuns că asta nu va fi necesar. Noi vom lua camere în zone diferite.

În timp ce îmi înmânau cheile (chei adevărate, așa putea să adaug), Tom s-a apropiat:

Camerele se află una lângă alta?

Eu i-am explicat că nu, că, dacă vrem asta, ar trebui să așteptăm încă o oră. Când a auzit asta, Tom a devenit foarte agitat. El a părut incredibil de dezamăgit de mine și i-a cerut doamnei de la recepție să ne ofere camere alăturate, spunând că nu ne deranjează așteptarea. Pe mine mă deranja așteptarea, dar, din nou, mi-am ținut gura.

După ce am pierdut o oră, ne-am lăsat lucrurile în camerele noastre alăturate și am început drumeția în Marele Canion. Tom și Barb locuiseră în zonă pentru un timp și aveau experiență în a face drumeții prin sud-vest, așa că au venit pregătiți. Tom ne-a dat rucsacuri speciale cu apă și copilul a fost așezat în siguranță, într-un rucsac cu apărătoare împotriva soarelui, în spatele lui Barb. Mă simțeam ca și cum îl scoteam pe noul Dalai Lama pe furiș, din Tibet. Odată asigurat echipamentul, eram toți gata și am pornit la drum. După douăzeci de minute de drumeție, bebelușul a chițăit puțin. Barb ne-a anunțat imediat:

— Ei bine, trebuie să ne întoarcem. Copilul are nevoie de un pui de somn.

Pentru o clipă, am crezut că glumește, dar apoi mi-am dat seama de ceva îngrozitor. Ei credeau că ne vom întoarce și

noi. Noi pierduserăm mai mult timp cu încărcarea echipamentului inutil decât cu „drumetia”. M-am uitat la Jeannie, care era evident dezamăgită că a călătorit atât de departe pentru a vizita Marele Canion pentru prima dată și că ziua urma să se termine. Ea m-a privit ca și cum ar fi spus: „Ei bine, cred că trebuie să ne întoarcem.” Într-un moment rar de cavalerism, eu am lăsat să-mi scape:

— Păi, noi vom merge mai departe. S-ar putea ca asta să fie singura noastră ocazie să facem asta. Este în regulă, nu-i așa?

După o pauză care a durat mult prea mult, Barb a zis:

— Desigur. Noi vom pleca. Hai, Tom.

Tom a părut din nou epuizat și a întrebat:

— Cât timp credeți că o să vă ia?

Eu am privit în jos la drumul lung și șerpuit, încercând să zăresc fluviul Colorado, aflat câțiva kilometri mai jos.

— Nu știu, o oră sau două?

— Ei bine, vă rog să bateți la ușa noastră când vă întoarceți.

Uau. Adică, nu sunt într-o formă fizică chiar atât de proastă.

După ce au plecat, mi-am dat seama că eu și Jeannie nu purtaserăm o conversație singuri de când începuserăm călătoria.

— Eu nu știu ce se întâmplă, a zis Jeannie, dar am crescut înconjurată de o mulțime de bebeluși și, în mod normal, bebelușii trag un pui de somn oriunde s-ar afla.

Cum nu voiam să-l bârfesc pe bunul meu prieten, doar am presupus că noi nu știm cât de înspăimântătoare ar putea fi situația de a avea un bebeluș de un an. I-am acordat beneficiul îndoielii lui Tom.

A face o drumeție prin Marele Canion nu e ușor, dar eu am reușit. Fără să fiu plătit, aș putea adăuga. Am fost foarte dezamăgit să-mi dau seama că, după ce vom termina de făcut drumeția, va trebui să urcăm înapoi pentru a ieși din Marele Canion. Nu exista niciun lift. Vă vine să credeți așa ceva? Lui Jeannie i-a plăcut asta. Picioarele mele ardeau, eram epuizat de-a binelea, dar m-am prefăcut că îmi place.

Atunci când am revenit în camera noastră de la hotel, am fost surprinși să-i vedem pe Barb și Tom stând în fața camerei lor, lângă a noastră. Oare rămăseseră încuiați afară? Un Tom foarte obosit ne-a explicat:

— Abia ce-am adormit copilul.

Îmi amintesc că m-am gândit: „Copilul acesta este vreo-dată treaz?”

După ce am descuiat ușa de la camera noastră, Barb și Tom au intrat după noi și s-au așezat pe un pat. Tom a luat telecomanda și a început să butoneze pe cele trei canale disponibile. Mi-am cerut scuze și le-am spus că trebuie să trag un pui de somn înainte de cină. N-ar putea ei să se uite la televizor în camera lor?

Tom și Barb au părut șocați.

— Nu putem aprinde televizorul din camera noastră!

Tom și-a ieșit din fire.

— Acolo doarme copilul! Noi speram că vom petrece timpul împreună și că ne vom uita la televizor în camera voastră, în timp ce copilul doarme. Noi am așteptat vreo două ore să vă întoarceți.”

Eram confuz. Oare asta însemna să crești un copil? Le-am explicat că mă dor picioarele foarte tare și că sunt chiar obosit, și că am nevoie de un pui de somn. Tom, încercând evident să-și stăpânească furia, a întrebat dacă, după ce voi termina cu *puiul de somn*, aș putea să bat încetișor la ușa

lor, ca ei să poată veni în camera noastră. Din nou mi-am cerut scuze, dar abia puteam să merg. Trebuia să stau întins timp de o oră sau așa fi fost sfârșit pentru tot restul serii. Barb și Tom au ieșit afară furioși.

— Ei bine, asta a fost ciudat, a zis Jeannie.

Ea s-a dus să facă un duș și alte chestii de-ale fetelor, în timp ce eu am dormit buștean cu pantofii în picioare, timp de patruzeci și cinci de minute.

După ce m-am trezit din *puiul meu de somn*, am bătut încetișor la ușa lor și ne-am strâns ca să mergem să luăm cina într-una din cantinele cu autoservire ale statului. Barb, care deja se schimbase în pijamale, nu a vrut să meargă. Atunci când am întrebat-o dacă vrea să îi aducem ceva, ea a răspuns tăios:

— Eu am luat deja cina cu copilul. Este în regulă. Pe bune, mergeți fără mine. Asta-i, pur și simplu, viața unei mame. Pot să folosesc baia voastră ca să mă spăl pe dinți?

Ăăăă, desigur. Nu așa vrea ca scârțâitul periuței tale de dinți să-l deranjeze pe cel mic.

Pe drum, am remarcat că Tom era foarte tăcut. Atunci când l-am întrebat dacă e ceva în neregulă, el s-a oprit, a privit în pământ și a chicotit.

— N-ai să înțelegi până nu vei fi și tu părinte.

— Eu n-o să înțeleg ce?

El mi-a explicat cu condescendență:

— Vei *regreta ziua* în care ai tras puiul acela de somn.

Voi regreta ziua? Am regretat o mulțime de zile în viața mea, dar nu am regretat niciodată un pui de somn. Mi-am dat seama în momentul acela că importanța camerelor alăturate era că bebelușul avea nevoie de o cameră *proprie* și cealaltă cameră era, de fapt, pentru noi patru. Era merită să

servească drept „cameră pentru pauzele” luate de la îngrijirea copilului, o evadare din corvoada dificilă a creșterii unui copil. Din nou, mi-am cerut scuze, dar nu m-am putut abține să nu mă gândesc că, dacă regulile ar fi fost explicate la începutul excursiei, această situație ar fi putut fi evitată. Mie mi s-a părut că logic ar fi fost să evidențieze acest aranjament înainte ca eu să dau peste cap situația „camerei pentru pauze”. Și mai logic ar fi fost să fi luat *trei* camere și să fi recunoscut pur și simplu că bebelușul are nevoie de propria lui cameră. Eu eram destul de sigur că asta ne-ar fi permis să scăpăm de multă stânjeneală, dar, din nou, eu nu am fost niciodată răpit de extraterestri.

Tom a acceptat scuzele mele și, a doua zi, am condus înapoi pe autostrada lungă din deșert. A fost o călătorie relativ tăcută, cu excepția CD-ului cu muzică pentru copii. „Ding-a-ding-dong, ding-a-ding-dong.” Brusc, de nicăieri, o căprioară uriașă a apărut în fața mașinii. Tom a virat din scurt ca să o evite, dar căprioara a încremenit, ei bine, ca o căprioară prinsă în lumina farurilor. Am lovit căprioara cu optzeci de kilometri la oră. Toți am țipat șocați. Mașina fusese făcută zob. Căprioara a fugit rănită în deșert. Cu excepția căprioarei, toată lumea era teafără, slavă Domnului, mai ales copilul. El nu s-a trezit din puiul de somn. „Ding-a-ding-dong, ding-a-ding-dong.”

„Să crezi orbește”

Îmi amintesc că mă uitam la oamenii care țineau bebeluși în brațe în avion, gândindu-mă: „Ciudatule. De ce ți-ai face asta?” Nu înțelegeam. În esență, îi priveam pe cei care erau părinți ca și cum ar fi fost membrii unui cult și, sincer să fiu, aveam dreptate. Creșterea copiilor este un cult.

Asta merge mult mai departe de somnul insuficient și de îmbrăcămintea proastă. Cele ce urmează sunt caracteristicile unui cult din Fundația Familiei Americane. Eu am adus clarificări folosind [parantezele drepte].

- Membrii grupului [părinții] afișează un angajament excesiv de zelos și indiscutabil față de un individ [copilul lor].
- Membrii grupului [părinții] sunt preocupați de aducerea unor noi membri.
- Membrii grupului [părinții] sunt preocupați să câștige bani.
- Conducerea [copilul] induce sentimente de vinovăție în rândul membrilor [părinții], cu scopul de a-i controla.
- Supunerea membrilor [părinții] față de grup [copiii] îi face pe aceștia să rupă legăturile cu familia și prietenii, și să renunțe la obiectivele personale și la activitățile de care erau interesați înainte să se alăture grupului.

- Există așteptarea ca membrii [părinții] să aloce exagerat de mult timp grupului [copiilor].
- Membrii [părinții] sunt încurajați sau li se cere să locuiască [în suburbii] și/sau să sociali-zeze [parteneri de joacă] doar cu alți membri ai grupului [părinți].

Poate că ți se pare că asta este caraghios sau înspăimântător, dar este doar pe jumătate adevărat. Da, la o privire superficială, părinții par niște zombi spălați pe creier, dar nu suntem. Nu suntem. Nouă ne place să creștem copii. Nouă ne place asta. Are să vă placă și vouă. Veniți și alăturați-vă nouă. Alăturați-vă nouă. Trebuie să vă alăturați nouă! Vă rugăm să luați broșura aceasta și să urmăriți acest filmuleț educativ cu Baby Einstein*. Nu-i așa că e grozav? Veți ajunge să iubiți asta. Are să vă dăruiască pace. (Ajutați-mă, sunt prins în capcană.) ALĂTURAȚI-VĂ NOUĂ!

Ca să fiu cinstit, beneficiile intangibile ale creșterii copiilor sunt ascunse sub această fațadă înfricoșătoare. Atunci când nu aveam copii, nu înțelegeam asta și nici nu ar fi trebuit să înțeleg. Nu luptasem niciodată în războiul din Vietnam și nu luasem cina la Paris în aceeași zi. Nu aveam niciun context pentru a înțelege pierderile ori romantismul pe care un părinte le simte în aceeași zi. Eu nu cunoscusem niciodată bucuria de a adormi cu succes un copil de doi ani. Bine, nu o cunosc nici acum, dar asta este în afara subiectului. Pentru oamenii care nu au copii, creșterea acestora este pur și simplu ciudată. Nu poate fi expusă articulat. Trebuie să faci parte din cult pentru a o înțelege. Desigur, nu încerc să vă determin să acționați în vreun fel. Luați propria hotărâre, la momentul oportun pentru voi. Dar nava spațială *are* să vină joi.

* Este vorba despre o serie de filmulețe educative adresate copiilor mici, cu vârste între 0 și 3 ani, înregistrate și pe DVD (n. red.).

Prietenos cu familia

Eu sunt considerat un comic „curat”. În principiu, asta înseamnă că înjur rar și că nu fac glume cu tentă sexuală. Eu nu am luat vreodată, în mod intenționat, decizia de a fi „curat”; pur și simplu, s-a ajuns aici. Atunci când discuți despre minibrioșe într-o reprezentație de comedie stand-up, nu este chiar necesar să înjuri sau să adaugi sexul în discurs. Ocazional, câte un critic mă descrie cu termenul „prietenos cu familia”, care întotdeauna mă face să mă crispez.

Ca părinte, știu că „prietenos cu familia” este în realitate doar un sinonim pentru *prost*. Restaurantele prietenoase cu familia servesc mâncare oribilă. Hotelurile prietenoase cu familia au farmecul unui parc acvatic. Pe cuvânt, orice cu cuvântul *familie* este prost. Ai fost vreodată într-o „toaletă publică pentru familie”? Acestea lasă mereu impresia că ar trebui să fie conectate la o benzinărie.

Cel mai înspăimântător aspect al lui „prietenos cu familia” este că îți spune că vor fi prezente și alte familii. Alte familii vor avea prin definiție copii, ceea ce înseamnă și mai mult țipat. Copiii au tendința de a se comporta la fel de urât precum cel mai prost crescut copil din încăpere. Legile fizicii dictează că dacă există un copil care țipă și aleargă pe holul unui hotel, toți ceilalți copii vor țipa și vor alerga pe holul hotelului.

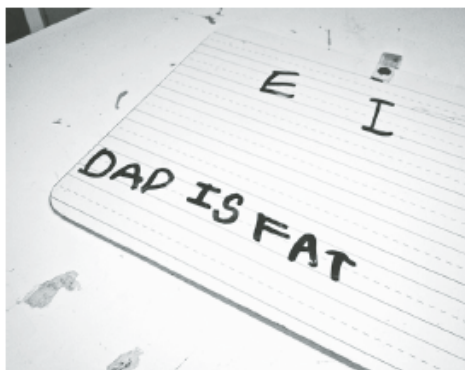
Probabil că singurul lucru mai rău decât descrierea „prietenos cu familia” este când ceva este etichetat ca „prietenos

cu copiii”. Prietenos cu copiii sugerează că nu există nicio considerație pentru ceea ce un adult ar putea să aibă nevoie sau să vrea. Nu este vorba doar de calitatea inferioară. Este oribil. Ar putea să-i spună la fel de bine „neprietenos cu adulții”. Poate că termenul la care ar trebui să fii precaut este *prietenos*. Dacă te gândești la el, cuvântul *prietenos* chiar transmite câțiva fiori. De regulă, este precedat de cuvântul *prea*. Dacă cineva devine „prea prietenos”, eu sunt de obicei suspicios și sigur nu vreau să fiu prietenul acelei persoane. De multe ori, oamenii descriu anumite locuri ca fiind „ne-prietenoase cu copiii”. Asta este suficient pentru mine. Ori de câte ori aud că un restaurant este „neprietenos cu copiii”, mă gândesc mereu: „Locul acela trebuie să fie grozav! Hai să facem o rezervare.”

Să ai copii:

CONDIȚIA

Faptul că am cinci copii m-a făcut să apreciez cu adevărat lucrurile mai importante din viață. În particular, starea sublimă de a fi singur. Desigur, acum nu sunt niciodată singur. Am cinci copii pe care îi iubesc din toată inima. Chiar și pe cel care mi-a dat titlul acestei cărți.

Asta a scris fiul meu cel dintâi.

Sintagma „am copii” este mereu la timpul prezent. Ei se află întotdeauna cu mine. Chiar și atunci când sunt singur, eu „am copii”. Atunci când călătoresc, eu „am copii” și mă simt vinovat că mă aflu departe de ei. Dacă mă aflu în baie

bucurându-mă de un pic de intimitate care i se cuvine lui tati, eu „am copii”, care bat în ușa de la baie. „Tati, ce faci tu acolo?” Ca și cum aș fi nepoliticos. Eu „am copii” la fel ca și cum aș avea „alopecie androgenică”.* Aceasta este o boală incurabilă și eu o am. Printre simptome se numără: extenuarea, incapacitatea de a dormi și, desigur, întreruperi extreme ale somnului.

Am devenit incredibil de paranoic în preajma persoanelor fără copii pentru că eu „am copii”. Am impresia că asta mă face să par un proscris pentru oamenii care nu au copii. Privesc fețele persoanelor necăsătorite care au până în treizeci de ani, după ce le spun că eu am copii. Mi-i imaginez făcând un pas mic în spate, ca pentru a evita molipsirea, cu o privire de „Îmi pare rău să aflu asta.” Ca și cum, în mod naiv, m-aș fi oferit voluntar pentru a fi infestat cu lepră, plasându-mă pentru totdeauna în carantină, în raport cu lumea distracției, prin faptul că am copii.

Desigur că teama mea de a fi respins de prietenii fără copii este complet nefondată. Am devenit ipohondru în ceea ce privește condiția mea, probabil din cauza felului în care priveam persoanele cu copii atunci când eram un tip necăsătorit și fără copii. Întotdeauna mă gândeam că dacă aș sta prea aproape de o persoană cu copii, aș aluneca accidental pe un fel de bandă rulantă, aș fi transportat în suburbii și aș începe să mă duc la culcare la o oră rezonabilă.

Dar, în realitate, prietenii mei fără copii au exprimat admirație pentru curajul pe care îl am, în lupta cu afecțiunea mea: „Ești atât de curajos!” „Rezistă!” „Vei reuși să treci peste asta!” Există, bineînțeles, și câteva tachinări din partea prietenilor mei necăsătoriți, pe seama faptului că eu nu mă pot distra cu ei, petrecându-mi toată noaptea la bar. Aud adesea sunetul „biciului” atunci când îmi cer scuze și plec

* Afecțiune responsabilă de pierderea părului. (n.trad.)

de la o petrecere care se ține noaptea târziu. Plec acasă spre propria mea petrecere care se ține noaptea. Mă voi distra și în cazul acesta și, asemenea prietenilor mei, și eu mă voi trezi simțindu-mă ca și cum m-ar fi călcat un camion. Așa că știu că nu pierd nimic.

Desigur, nu este tipul de distracție de care se bucură prietenii mei necăsătoriți. Nu m-aș aștepta ca ei să aibă parte de tipul *acela* de distracție până nu se molipsesc și ei și au, la rândul lor, copii, și descoperă ce înseamnă să te distrezi cu adevărat. Și când spun „să te distrezi”, înțeleg „să ai copii” care să te facă să apreciezi starea sublimă de a fi singur. Adică, eu cred că este sublimă. Nu-mi amintesc. Nu sunt singur îndeajuns de des pentru a-mi aminti unele lucruri.

Călărețul singuratic

Chiar îmi amintesc că atunci când nu eram căsătorit, eu eram un singuratic cu premeditare. Mâncam singur, mergeam singur la cinematograful și chiar petreceam timp doar cu mine însumi. Ideea unui coleg de cameră pentru mine, cel necăsătorit, părea absurdă. Acum am o mulțime de colegi de cameră. Am unul în vârstă de opt ani, unul în vârstă de șase ani, unul în vârstă de trei ani, unul în vârstă de un an și nu cred că l-am întâlnit pe celălalt până acum. Hei, sunt cinci cu toții! Cinci copii îți pot părea copleşitori, dar cum crezi că mă simt eu? Acum zece ani, abia dacă puteam obține o întâlnire, și acum apartamentul meu colcăie la propriu de copilași. E ca și cum aș fi uitat untul de arahide afară, pe timpul nopții.

Deloc surprinzător, nu mi-am imaginat niciodată că mă voi căsători și, cu atât mai puțin, că voi avea copii. Cred că aveam o noțiune romantică despre faptul că voi avea copii cândva, dar, pe de altă parte, aveam de asemenea și o noțiune romantică despre faptul că voi fi astronaut și, sincer, ideea de a fi astronaut părea o așteptare mai realistă. În afara de fiziologia mea, nimic din copilăria mea, din anii adolescenței sau din perioada de început a maturității nu mi-a indicat că voi avea cândva copii. În mod evident, existau multe, multe lucruri care mi-au indicat că, probabil, voi deveni astronaut. Bine, în regulă, am băut Tang* cândva.

* Băutură artificială cu aromă de fructe creată în anii '50. NASA a folosit-o într-una din misiunile spațiale Mercury și apoi în misiunile spațiale Gemini. (n.trad.)

Am fost cel mai mic din cei șase copii. Da, provin dintr-o familie numeroasă, dar în realitate, nimic din faptul că ești cel mai mic din șase frați nu te pregătește să fii părinte. Te pregătește doar pentru a fi crescut de părinți. Eu nu am fost niciodată bonă sau consilier într-o tabără. Nu am avut nicio dată un văr mai mic și nici măcar un vecin care să aibă copii mai mici. Cel mai aproape am fost de un copil mic când urmăream *The Cosby Show* și Raven-Symoné s-a mutat cu familia Huxtable timp de câteva sezoane.

Nimic legat de alegerea carierei nu mi-a dat de înțeles că mă voi căsători și că voi avea copii. Să fii comic înseamnă o existență nomadă și nocturnă, care contrazice normalitatea și consecvența de bază necesare pentru a fi un participant viguros în societate, cu atât mai mult pentru a fi un participant viguros în creșterea unui copil. Au existat momente în viața mea când aveam de făcut un singur lucru toată ziua, dar tot nu puteam să mă ocup de el. „Trebuie să merg la oficiul poștal, dar probabil că ar trebui să iau niște pantaloni pe mine. Și e deschis doar până la cinci. Se pare că va trebui să fac asta săptămâna viitoare.” Comicii sunt, în general, persoane introspective aflate în afara grupului, care se identifică mai mult cu jucăriile inadaptate din filmul de animație *Rudolph the Red-Nosed Reindeer* (*Rudolph, renul cu nasul roșu*) decât cu oricare dintre „tații” normali prezențați la televizor.

Majoritatea comicilor care fac stand-up sunt foarte conștienți de faptul că nu sunt normali. Nu este nimic normal în faptul de a te urca pe o scenă și de a face niște străini să râdă. Încearcă asta o dată. Este chiar ciudat. Din fire, noi suntem Gică-contră. Spune-i unui comic să facă ceva și, cel mai probabil, el va face exact pe dos, doar pentru a vedea cum reacționezi. „Tu ar trebui să joci fotbal ca fratele tău”;

„Tu ar trebui să intri în finanțe ca tatăl tău”; „Tu ar trebui să scrii o carte inteligentă, amuzantă și elegantă ca Bill Cosby*.”

Exact când eram resemnat în fața realității unui viitor în care să fiu mândrul și ciudatul unchi care locuiește în New York City, am întâlnit-o pe Jeannie. Jeannie nu era ca niciuna dintre femeile pe care le întâlnisem până atunci sau pe care am să le întâlnesc. Ea era în parte fata din vecini, în parte superstar, în parte pacienta internată la spitalul de nebuni. Jeannie era cea mai mare din nouă copii și, atunci când am cunoscut-o eu, regiza o piesă de Shakespeare pe ritmuri de hip-hop, în care apăreau în jur de cincizeci de copii din cartierele defavorizate. Lucra *fără plată*. Iată unde era această femeie amuzantă, sexy și deșteaptă, era pasionată de arta ei și, dintr-un motiv oarecare, pasionată de copii. Lucrul cu copii inspira creativitatea lui Jeannie și faptul că eram cu ea mă inspira pe mine. Era o relație uimitoare. Jeannie voia la propriu să aibă grijă de mine și, la rândul meu, eu aveam această dorință nebunească, aproape biologică, de a-i oferi pe cineva, ei bine, pe cineva de care să aibă grijă.

Pentru prima dată în viața mea, am simțit ca și cum mi-aș fi putut petrece tot restul vieții cu cineva. Ce naiba, aș putea chiar să am un copil cu această persoană. Chiar dacă eu nu știam nimic despre copii, Jeannie se putea descurca pur și simplu cu toate, nu-i așa? Știam deja că nu va trebui să o plătesc. În cele din urmă, am păcălit-o pe Jeannie să se căsătorească cu mine. Acela a fost momentul în care am descoperit că Jeannie este o făptură care rămâne însărcinată atunci când se uită la bebeluși.

Așa că acum sunt un singlar care suferă de un caz acut și cronic de a avea copii. Învăț să trăiesc cu condiția pe care o am și, în aceeași măsură, îi încurajez pe alții care s-au

* William Henry „Bill” Cosby (n.12 iulie 1937) este un actor și comic de stand-up american (n. red.)

trezit într-o stare asemănătoare. Prin urmare, am organizat un Maraton anual al Somnului prin care să ajut la strângerea de fonduri pentru cercetare. Dacă ți-ar plăcea să mă sponsorizezi, și eu sunt convins că ți-ar plăcea, te rog să donezi 100 de dolari pentru fiecare oră pe care o dorm. Tu vei face un mare serviciu umanitar iar eu voi fi un tată mai bun, mulțumită bunătății și sprijinului tău. Este o situație din care toată lumea câștigă. Îmi dau seama că asta lasă impresia că tu n-ai face decât să mă plătești pe mine ca să dorm, dar este mai mult de atât. Împreună, noi putem face ca acțiunea de a avea copii să fie mult mai suportabilă. Mă rog, mai suportabilă pentru mine și pentru contul meu bancar. Îți mulțumesc pentru generozitatea ta.

Țintuit la pat cu copiii.

Antifamilie

Îmi place să postez pe Twitter și pe Facebook rezumate și observații despre copiii mei și despre creșterea copiilor. În cea mai mare parte, postez despre cât de incapabil și de copleșit sunt eu ca părinte și despre felul în care, dintr-un anume motiv, bebelușilor nu le place gustul de wasabi. Rezumatele sunt menite a fi (sper că sunt) amuzante, copilăroase și/sau edificatoare. Unele dintre aceste observații vor fi mai înclinate spre o viziune întunecată, sarcastică asupra acestei condamnări la închisoare, care este creșterea copiilor. Într-o manieră prietenoasă cu familia, desigur.

Ocazional, primesc comentarii care asociază reflecțiile mele cu o atitudine antifamilie sau care descurajează oamenii să mai aibă copii. Aceste comentarii ocazionale sunt atât de absurde, încât mă fac întotdeauna să râd. Mă întreb dacă nu cumva perorația mea despre faptul că nu vreau să fac sport contribuie la epidemia de obezitate. Poate că eu cresc, de asemenea, vânzările de prăjituri. Nu am știut niciodată că am atâta putere.

Antifamilie? Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr. Îmi place să fiu părinte și îmi face plăcere să găsesc umorul în creșterea copiilor. Dacă te plângi de felul în care îți petreci zilele de sâmbătă mergând cu copilul tău la zile de naștere, asta înseamnă că tu îți duci copilul la zile de naștere. Dacă te plângi de cât de dificil este să îți convingi copilul să citească, înseamnă că tu încerci să-ți convingi copilul să

citească. Dacă te plângi de faptul că ai un copil care nu te ajută la treburile casnice, asta înseamnă că ai un copil gras și leneș. Glumești în legătură cu asta. Așa faci față. Dacă părinților nu le place să fie părinți, ei nu vorbesc despre creșterea copiilor. Ei sunt absenți. Și probabil că au ieșit în oraș, distrându-se de minune pe undeva. Am efectuat cercetări vaste și am aflat că, în aproape toate cazurile, oamenii care cred că rezumatele și observațiile mele sunt „antifamilie” sunt niște măgari. Eșecul și râsul pe seama propriilor defecte sunt caracteristicile definitorii ale unui părinte sănătos.

Atunci când ți se înmânează pentru prima oară copilul nou-născut care urlă, ți se înmânează simultan un permis pentru umor macabru. Tipul care a inventat proverbul „Să nu arunci copilul odată cu apa din copaie” a avut probabil un copil. Și, pentru un moment, probabil s-a gândit să îl arunce.

Mărturisesc

Nu eram pregătit pentru vina de a fi părinte. Am fost crescut în religia catolică, așa că vina este un prieten familiar. Vina face parte din cultura catolică tot atât de mult ca susținerea echipei Notre Dame. Eu am crescut cu o mentalitate de tipul „Dumnezeu te privește, așa că ar fi bine să nu îl înfurii”. Mă simțeam vinovat atunci când mă simțeam bine, atunci când mă simțeam rău și atunci când nu simțeam nimic. Se presupunea că practicarea spovedaniei avea să îmi ușureze o parte din vină, dar eu ajungeam mereu să mă simt vinovat pentru că nu i-am mărturisit preotului toate lucrurile pentru care mă simțeam vinovat, așa că am încetat să mai merg la spovedanie. Apoi m-am simțit vinovat pentru că am încetat să merg la spovedanie. Asta-i o grămadă de vină. Tocmai când credeam că nimic nu poate depăși „Vina Catolică”, am făcut cunoștință cu „Vina Parentală”, care face total de râs „Vina Catolică”. Îmi pare rău, Vină Catolică! Acum mă simt vinovat că te-am făcut de râs. Mă rog, cel puțin acum știi cum mă simt eu.

Indiferent cât de mult încerci să fii un bun părinte, știi întotdeauna în adâncul sufletului că poți face mai mult. Mă simt vinovat atunci când călătoresc în afara orașului pentru a face spectacole. Mă simt vinovat atunci când mă aflu în oraș și nu îmi petrec fiecare moment cu copiii mei. Mă simt vinovat atunci când petrec timp cu copiii mei și nu fac ceva constructiv în favoarea dezvoltării lor intelectuale. Mă simt

vinovat atunci când îi hrănesc cu mâncarea nesănătoasă care le place lor. Mă simt vinovat atunci când îi hrănesc cu mâncarea sănătoasă care nu le place. Mă simt vinovat atunci când îi las la școală. Mă simt vinovat atunci când îi iau de la școală. Mă simt vinovat într-o mare măsură pentru faptul că scriu această carte în loc să petrec timp cu ei. Grozav, probabil că acum te-am făcut și pe tine să te simți vinovat pentru că citești această carte. Acum mă simt vinovat și pentru lucrul acesta. Îmi pare rău. Probabil că lucrul de care mă simt *cel mai* vinovat este de cât de multe ori am folosit cuvântul *vinovat* în acest eseu. Din nou, lăsați-mă să-mi cer sincer scuze. Uau! Mă simt mult mai bine după această confesiune. Ai avut dreptate, Vină Catolică! Îți mulțumesc.

***Zilele fericite** au revenit**

Eu nu am fost niciodată perceput ca fiind cool. Acesta mi s-a părut întotdeauna un obiectiv intangibil. Poate că a fost vorba de tenul meu palid sau de chipul meu durduliu, dar eu nu am arătat niciodată cool într-o geacă de piele sau într-o pereche de pantaloni scurți. Chiar și atunci când le-am purtat în același timp. Mi-am dat seama cu mult timp în urmă că nu mi-a fost niciodată sortit să onorez cu prezența mea coperta revistei *Rolling Stone*.

Asta nu înseamnă că pentru mine, ca adolescent, nu era important să fiu cool. Maturizându-mă, „cool” se simțea ca o temă pe care eu o predam mereu printre ultimii. Nu eram „un-cool”, care în timpul liceului înseamnă „o țintă în mișcare pentru bătaie de joc și pentru luat la mișto”, dar asta era mereu o frică pândind din umbră. Mi se permitea totuși să-mi petrec timpul cu câțiva copii cool pentru că spuneam ocazional ceva amuzant. Îmi amintesc că mă gândeam că unul dintre acești copii cool avea niște părinți într-adevăr „cool”. Aceștia nu erau extraordinar de bogați, dar mama și tatăl său își făceau apariția peste tot arătând incredibil de stilați. Ei organizau în fiecare an o petrecere de Crăciun la care toți ceilalți părinți își doreau să fie invitați. Ei nu păreau niciodată obosiți și nici nu dădeau impresia că se pot

* *Zile fericite (Happy Days)* este un serial american difuzat între 1974-1984 pe postul ABC, care prezenta o viziune idealistă a vieții în SUA anilor '50 și '60. (n. red.)

supăra în legătură cu vreun lucru. Ei aveau întodeauna cele mai noi gadgeturi și mergeau în vacanțe uimitor de stilate. Ei își îmbrăcau copilul doar cu cele mai elegante haine cu puțință. Copilul lor era fără discuție „cool”, lucru care în liceu înseamnă „rangul de rege”. Îmi amintesc că mă gândeam: „Părinții mei nu sunt deloc cool. Dacă ei ar fi cool, și eu aș fi, la rândul meu, cool. Dacă voi fi suficient de idiot pentru a avea copii atunci când voi deveni adult, voi fi cu siguranță un părinte *cool*.”

Ei bine, ghici ce? Acum sunt părinte și tot nu sunt cool. În plus, eu văd o mulțime de foști copii cool care încearcă să fie părinți cool, dar nu reușesc. De ce? Deoarece creșterea și educarea unui copil nu sunt cool. Și știți ce alt lucru nu este cool? Încercarea de a fi cool. Îmi pare rău pentru voi toți, dar nu veți fi niciodată Gwen Stefani sau David Beckham. La naiba, probabil că nici ei nu mai sunt considerați ca fiind cool acum. *Cool* este un lucru subiectiv. Erau părinții acelui copil cu adevărat cool? Pun pariu că el nu credea asta. De fapt, pe vremea aceea, îmi amintesc doar de un singur copil care mi-a spus că părinții săi sunt „cool”, dar ceea ce voia el să spună este că aceștia fumau marijuana împreună cu el. Chiar și atunci, credeam că părinții lui erau complet degenerați.

De când am devenit tată, am devenit în mod dureros conștient de obsesia de a fi un părinte cool. Există copii în vârstă de trei ani, gătiți din cap până-n picioare în haine de la marile case de modă. Trebuie să presupun că unii dintre acești copii de trei ani nu și-au ales singuri propriile haine. Este posibil ca unii dintre ei să nici nu aibă carduri de credit. Există reviste, bloguri și site-uri web obsedate de ideea „parentajului cool”, care îți recomandă cea mai la modă chestie cu care să îți hrănești copilul, telefoane mobile cool pentru copilul tău și lucruri cool pe care să le faci împreună

cu copilul tău, dacă vrei ca acesta să fie în preajma copiilor altor părinți cool. Înțeleg aspirația. Eu, cel de la vârsta de cincisprezece ani, pot să înțeleg asta. Ceea ce găsesc ciudat este că oamenii care frecventează și comentează pe unele dintre aceste site-uri despre creșterea copiilor par să fie printre cele mai puțin cool persoane din univers. Eu aveam foarte multă încredere în umanitate înainte de apariția secțiunii de „comentarii” pe site-urile web. Acești părinți curajoși și anonimi se bârfesc și se reped unul la celălalt cu nerușinare, lăudându-se cât de inteligenți și de cool sunt copiii lor și bătându-și joc de cei care nu împărtășesc opiniile lor „cool”. Știri de ultimă oră: liceul s-a terminat. Voi nu sunteți cool. Ideea de „cool” este ridicolă.

Mie mi se pare caraghios faptul că ceea ce este „ironic” este considerat „cool” în zilele noastre când, de fapt, „ideea de cool” este ironică. Chiar și în anii '70 și '80, serialul de televiziune *Happy Days (Zile fericite)* era conștient de ironia termenului „cool”. Personajul cool din *Zile fericite* era „Fonz”, și el era ridicol. Biroul său era într-o toaletă a bărbaților. Lucrul ăsta nu doar că nu este cool, lucrul ăsta nu este nici măcar igienic. Poate că starea de confuzie din societatea noastră în ceea ce privește termenul „cool” își are, de fapt, originea în *Zile fericite*. Cei mai mulți dintre noi am urmărit serialul atunci când eram prea tineri pentru a înțelege sarcasmul. Noi gândeam cu toții că „Fonz” era cel mai tare tip din lume pentru că asta ne spunea televizorul. Tipul acela care poate lovi un jukebox și îl poate face să cânte sau care pocnește din degete și răsar două fete lângă el este un tip cool! Eu vreau să fiu ca tipul acela. Tipul acela cu părul unsuros care își pierde vremea lângă un pisoar.

Spre meritul lui Fonz, „cool” a apărut ca un termen menit să descrie pe cineva care ignoră convențiile majoritare din societate. Acestor persoane pur și simplu nu le pasă ce

cred ceilalți oameni și își văd de viață. În ziua de azi, toată lumea se uită pe bloguri sau în mass-media pentru a afla ce lucruri sunt cool? Dacă tu cauți să vezi ce fac toți ceilalți pentru a încerca să fie cool, atunci probabil că nu ești cool.

Ca și cum ziariștii ar ști ceva despre faptul de a fi cool. În liceu, dacă voiai să afli ce era cool, ultimii oameni pe care i-ai fi întrebat ar fi fost puștii care lucrau la ziarul liceului: „Hei, băieți, mi-ați putea spune un loc cool în care să merg în weekend-ul acesta? Știți voi, un loc în care voi n-o să fiți?” Știu că asta este adevărat deoarece eu am lucrat pentru ziarul liceului.

De asemenea, este ironic că, în perioada liceului, tipii sportivi și populari erau cool, pe când tocilarii nu erau. Acum, tocilarii sunt cei care dau tonul. Tocilarii sunt bogați și au succes, pe când popularii de atunci sunt niște tăntălăi divorțați, cu burți de bere. Apropo, am jucat și eu fotbal în liceu și, da, am burtă de bere. Jeannie nu poate divorța de mine. Noi suntem catolici. Îți mulțumesc, lisuse.

Așa că dragi părinți care vreți să fiți considerați cool, renunțați la asta. Chiar dacă voi vă puneți copilul de trei ani să poarte pălărie fedora, noi toți știm că vomează în continuare pe voi, că îl ștergeți la nas și la fund la fel cum facem și noi, ceilalți. Indiferent cât de cool încercați voi să fiți, știm cu toții că vă petreceți mai mult timp în baie decât Fonz. „Ayyy!”

Faraonul și sclavul

Atunci când eram mic, eu am presupus mereu că tatăl meu avea șase copii ca să aibă un echipaj suficient de mare pentru gazon. În fiecare sâmbătă, tatăl meu ne pune pe mine și pe frații mei să lucrăm prin curte, să facem curat și să facem ceva care semăna cu o excavare arbitrară a curții noastre. El ne spunea lucruri de felul: „Azi aș vrea să mutăm dealul acesta.” În cel mai bun caz, se simțea ca o tortură. În cel mai rău caz, se simțea ca o sclavie. Îmi amintesc că mă gândeam că tații erau șefii supremi. Atotputernici. Stăpânind peste toate. Tata era faraonul și noi eram sclavii care îi construiau piramidele. Nu aveam nicio idee la momentul acela că eu nu eram sclav, ci eram, de fapt, stăpânul. Tatăl meu era sclavul. Bine, poate că nu era sclavul, dar nu era în niciun caz stăpânul.

Acum, că sunt eu însumi tată, știu că lipsa de putere este trăsătura definitorie a funcției de părinte. Asta începe cu perioada sarcinii. Bărbații își petrec toată viața fiind activi. Noi am evoluat ca vânători. „Eu iau serviciu, eu iau fată, eu las fata însărcinată. Acum eu tac din gură și aștept ca fata să-mi spună ce-am de făcut.” Ca tați care așteaptă nașterea, noi devenim spectatori tăcuți. Participanți pasivi la o serie de evenimente externe asupra cărora avem zero control.

Desigur, ajuți când poți. Ungi abdomenul partenerei tale cu unt de Shea. Mănânci ca și când ai fi și tu însărcinat. Cumperi scutecele acelea micuțe de dimensiunea unui

iPhone și care i se vor potrivi bebelușului doar trei zile. Mai mănânci ceva. Iei parte la cursurile acelea despre naștere, care sunt niște farse, și înveți tehnici de sprijin pe care le uiți în clipa în care ieși pe ușă, pentru că trebuie să-ți iei ceva de mâncare. În realitate, tu nu știi ce faci sau ce ar trebui să faci, așa că mai mult încerci să te dai la o parte din drum și mănânci. Mă rog, asta am făcut eu.

În timp ce copilul tău se naște, ești martorul celui mai uimitor lucru din viața ta, dar nu participi fizic. În timpul venirii pe lume, te simți ca unul dintre inginerii aceia de la NASA care stau în fața unui pupitru cu manete și butoane privind la decolarea navei spațiale. Acesta este copilul tău, dar azi tu ești doar inginerul în cămașă cu mânecă scurtă, prevăzută cu o apărătoare de buzunar pentru pixuri și cu ochelarii din 1970 oferii de stat, privind neputincios la momentul definitiv al lucrului la crearea căruia ai contribuit. Efectuezi numărătoarea inversă, dar nu lansezi racheta.

Pe durata travaliului, viitorul tată încearcă tot timpul să justifice prezența sa în cameră: „Hei, eu sunt tatăl. Eu fac parte din echipă. Eu am cauzat asta. Bine, vă încurc, așa că voi sta pur și simplu aici în colț și voi face câteva fotografii.”

Tu vrei să fii acolo pentru sprijin emoțional, dar tot ceea ce spui sau faci ajunge să o irite pe viitoarea mamă, în timp ce trece prin travaliu. AVERTISMENT: travaliul nu este momentul în care să încerci glume noi cu ea sau să mănânci chipsuri cu guacamole și cu mult usturoi. Nu înțeleg de ce ar refuza să guste. Orice moment e un bun moment pentru guacamole, nu-i așa?

Tradiția de a-l lăsa pe tată să „taie cordonul” este o încercare mult prea evidentă de a inventa un motiv care să explice prezența tatălui acolo: „Hai să găsim ceva de făcut pentru acest dobitoc incompetent.” Ei prezintă datoria tăierii

cordonului ombilical ca pe o ceremonie magică prin care este creată o legătură afectivă. În realitate, tu ești doar tipul nătâng care taie panglica din fața unei clădiri noi, ce nu a fost construită de tine. Este ironic că bărbatul a cărui virilitate a generat toată această situație a devenit acum cea mai impotentă persoană din cameră.

Cordonul ombilical reprezintă conducta vieții pentru copilul nenăscut. Acesta este conectat la placentă, care constituie toată rezerva de hrană și de oxigen a copilului nenăscut. Când copilul respiră pentru prima dată, nu mai există niciun motiv pentru ca el să rămână legat de acel cordon. Cine-ar putea fi mai potrivit decât tatăl pentru a-și decupla copilul de la sursa de viață a uterului și pentru a-l trece în lumea exterioară? La urma urmei, tu ești cel care îl va arunca afară din casă atunci când va împlini treizeci de ani. Îți este înmânată foarfeca și primești sarcina de a încerca să tai lipiciosul cablu USB uman fără s-o dai în bară. Și, apropo, nu ai cum s-o dai în bară. Ei nu ți-ar oferi ție atât de multă responsabilitate. Cordonul este deja prins cu o clemă chirurgicală, așa că aceasta nu este nici măcar o procedură medicală. Este un simbol. „Acum vei elibera copilul, în mod simbolic, de sub îngrijirea mamei sale... și apoi îl vei înapoia imediat în grija mamei sale pentru următorii treizeci de ani.”

După naștere, ajungi să fii asemenea paznicului exagerat de zelos care, la început, își dorise să devină polițist: „Aaa, tu vrei să vezi mama și nou-născutul? Ia să vedem un act de identitate. Te-ai spălat pe mâini?” Te prefaci că ești șeful, dar în cea mai mare parte, te simți complet lipsit de putere. Vei privi slăbit de puteri la felul în care bebelușul și mama copilului tău stau acolo refăcându-se, știind că orice lucru pe care îl faci și nu are legătură cu mama sau cu copilul poate fi interpretat ca insultător. Ar trebui să-i aduc mâncare? O pătură? Oare asta ar însemna că-mi dau aere

de stăpân? Ar trebui să-mi iau ceva de mâncare *pentru mine*? O pătură? Oare asta ar fi egoist? Cred că nu voi face altceva decât să mă holbez. Bărbații obișnuiau să ofere trabucuri în camera de așteptare. Acum, noi pur și simplu stăm acolo simțindu-ne la fel de utili ca un trabuc din sala de așteptare a unui spital. Primim felicitările prietenilor noștri și revenim în postul nostru de agent de pază, fără să ne dăm seama că tocmai am fost numiți în funcția de Vicepreședinte.

Vicepreședintele

Ca tată, tu ești Vicepreședintele. Tu faci parte din ramura executivă a familiei, dar tu ești partenerul cu autoritatea mai slabă. În ochii copiilor tăi, tu îndeplinești mai mult un rol ceremonial de a asista la concursuri și de a comanda pizza.

Eu nu sunt niciodată prima opțiune. Copiii mei nici măcar nu ascund asta, lucru pentru care îi respect. „Ia să vedem, tipul morocănos cu barbă aspră sau doamna caldă și blândă care ne spune povești timp de opt ore?” Nu sunt nici măcar pe aproape.

Jeannie este Bill Clinton și eu sunt Al Gore. Ea „le simte durerea” și eu sunt nătărăul care le amintește să stingă lumina. Eu sunt tot timpul ca Joe Biden,* care spune lucrul greșit. Atunci când le citesc o poveste copiilor mei, știu cum s-a simțit Dan Quayle** în momentul în care s-a încurcat în literele cuvântului *cartof*. Majoritatea taților știu că ei sunt vicepreședinți și sunt împăcați cu asta. A fi „Mamă Președinte” reprezintă o funcție care se află în afara grilei noastre de salarizare și a setului nostru de aptitudini. Noi nu putem alăpta și nici nu am ști cum să împletim părul în codițe.

* Joseph Robinette „Joe” Biden Jr. este cel de-al patruzeci și șaptelea și actualul vicepreședinte al Statelor Unite ale Americii, ales odată cu Președintele Barack Obama. (n. red.)

** James Danforth „Dan” Quayle a fost al patruzeci și patrulea vicepreședinte al Statelor Unite, în timpul mandatului lui George H. W. Bush (1989–1993). (n. red.)

În alte ocazii, noi, tații, suntem prezentați ca Vicepreședintele care „aplică legea”, ca un fel de Dick Cheney***. „Dacă nu mă ascuți, îi voi spune tatălui tău.” Brusc, tatăl prăpădit devine Darth Vader. Eu nu știu cum reușesc copiii să nu se încurce. Ei trebuie să gândească: „Deci dacă nu suntem cuminți, îi vei raporta comportamentul nostru acelui tip la care țiți și căruia îi dai ordine? Păi, asta nu este o chestie chiar așa de amenințătoare.”

În cea mai mare parte a timpului, mie nici măcar nu-mi pasă de crimele pe care se presupune că le-ar fi comis copiii mei în timp ce se aflau în grija soției mele. Cu toate acestea, voi afișa figura tatălui aspru. „Mama voastră mi-a spus că vă urcați pe mobilă și că atunci când v-a rugat să încetați, voi nu ați ascultat-o. Așa ați făcut?” Copiii mei se vor „preface” că au remușcări și că sunt speriați, dar asta lasă impresia de falsitate deoarece, în realitate, copiii mei nu se tem de mine așa cum mă temeam eu de tatăl meu. Atunci când am discuții pe tema disciplinei cu copiii mei, aproape că pare că filmăm o scenă din serialul *Growing Pains* (*Dureri din ce în ce mai mari*)****.

Ocazional, deciziile sunt mutate gratuit la categoria „Întrebați-l pe tatăl vostru”, sub pretextul că opinia ta are greutate, dar tu știi bine că nu trebuie să ieși la atac împotriva propriului Președinte. „Da, sigur. De ce nu? Este absolut în regulă pentru mine... doar dacă mama voastră nu voia să spun asta... în acest caz, nici să nu aud! E interzis.” Acela este momentul în care îți dai seama nu doar că n-ai

*** Richard Bruce „Dick” Cheney a fost al patruzeci și șaselea vicepreședinte al Statelor Unite, între 2001– 2009, în timpul mandatului lui George W. Bush. (n. red.)

**** Serial american de la sfârșitul anilor '80, difuzat pe postul ABC, despre viața unei familii newyorkeze cu trei copii, cunoscut în România sub titlul *Proaste obiceiuri*. (n. red.)

nicio idee ce faci, ci și, de asemenea, că nu ai niciun principiu. Tu ai devenit un vicepreședinte de genul: „Dumnezeu să ne ajute dacă se întâmplă ceva cu Președintele”.

Tatăl meu, luptătorul profesionist de wrestling

Atunci când am devenit pentru prima oară tată, îmi amintesc că mă gândeam că obiectivul meu ultim este pur și simplu acela de a nu face aceleași greșeli pe care le făcuse tatăl meu. După aceea, m-am liniștit la gândul că în niciun caz nu îmi voi putea permite atât de multă băutură. Este posibil ca tatăl meu să nu fi fost cel mai bun tată, dar fără comparația cu el, probabil că m-aș simți și mai vinovat, așa că, într-un fel, el m-a făcut un tată mai bun.

Nu mulți tați din generația tatălui meu au fost tați grozavi. Adevărul fie spus, probabil că tatăl meu a făcut tot posibilul. El era un bun întreținător al familiei. Nu era ca și cum vreunul dintre ceilalți tați ar fi citit povești sau ar fi luat copiii de la școală. Tatăl meu era dintr-o epocă de dinainte de Phil Donahue*. În anii '70, în afară de a pune mâncarea pe masă, în principiu, majoritatea tăților nu făceau nimic pentru a-și crește copiii. Trebuie, de asemenea, menționat că în epoca tatălui meu, „a pune mâncarea pe masă” niciodată nu a însemnat, de fapt, că el ar fi *pus* mâncarea pe masă. Asta era treaba femeilor. Tații nu *puneau* mâncare pe masă. Ei nu *puneau* scutecul unui bebeluș și ei nu *făceau*

* Phillip John „Phil” Donahue este o personalitate din mass-media americană, creator și gazdă a emisiunii *The Phil Donahue Show*, în care se discutau chestiuni precum avortul, protecția consumatorului, drepturile civile. (n. red.)

baie unui copil. De asemenea, ei nu „aduceau”, de fapt, „baconul acasă”.^{*} Și nu cumpărau și nici nu găteau baconul. Ei doar îl mâncau. Cine nu ar face asta? Baconul este delicios. Chestia uimitoare nu este aceea că ei nu făceau niciunul dintre lucrurile acestea, chestia uimitoare este că ei nu se simțeau deloc vinovați în această privință. Eu am propriul sling^{**} pentru bebeluș și tot mă simt vinovat tot timpul.

Am înțeles că mulți copii mici își văd tatăl ca pe un supererou: cineva curajos și puternic care îi va apăra de oamenii răi și care poate să sară de pe o clădire înaltă pe alta cât ai bate din palme. Eu nu. Eu mi-l voi aminti pe tatăl meu la dimensiunile mitice rezervate de obicei luptătorilor profesioniști de wrestling. Asemenea acelor campioni caricaturali ai ringului, toate obiceiurile și manierele tatălui meu păreau amplificate spre uimirea, amuzamentul și frustrarea mea. El intra în cameră însoțit de un nor de intimidare, care rivaliza cu felul în care Uriașul André călca pe podea. Chiar și în ziua de azi, tusea abruptă de reducere la tăcere mă sperie îngrozitor. Eu mă temeam de el. De temperamentul său. Tatăl meu nu avea dimensiuni copleșitoare, dar prezența sa era enormă. El putea să cutremure o cameră cu o pauză care nu se mai sfârșea. El îmi putea reteza genunchii cu privirea sa care deochea. Puteam simți vibrațiile provocate de mersul lui cu călcâiele acelea groase, miroseam țigara sa în aer și, brusc, stomacul îmi era plin de teamă. Frații mei se temeau de tata. *Toată lumea* se temea de tata. Îmi amintesc că singurul meu prieten hotăra dacă ar trebui să vină pe la mine după felul în care tata era sau nu era acasă. Odată, tatăl meu a împușcat un bărbat pentru că sforăia! Mă rog, n-a făcut-o, dar pentru mine cel de șaisprezece ani, el era tipul de persoană care ar fi făcut-o dacă ar fi trăit în

* Traducerea mot-à-mot a expresiei *bring home the bacon* – care este echivalentul expresiei din limba română *a pune pâinea pe masă*. (n. red.)

** Tip de eșarfă pentru transportarea bebelușilor. (n. red.)

Vestul Sălbatic și ar fi avut un pistol, și cineva ar fi sforăit sau ar fi respirat în apropierea lui.

Zâmbind în ciuda vinovăției.

Tatăl meu nu era un om rău. El era autoritar și exigent. El nu accepta un refuz. Nu se ferea să-mi înroleze prietenii în echipa familiei, care amenaja curtea. Și, cu siguranță, nu tolera îmbufnarea.

TATA: [*Tușește.*] Du-te acolo și fii în toane bune.

EU: Tată, dar suntem la o înmormântare.

TATA: [*Tușește.*] Nu mă interesează. Acum du-te și stai lângă sicriu. Vreau să fac câteva fotografii.

Tatăl meu nu a înțeles niciodată cu adevărat tehnologia. Ca adult, dacă nu eram acasă atunci când suna, îmi lăsa același mesaj pe robotul telefonic.

TATA: [*Biiiiip.*] [*Tușește.*] Alo. Alo? Alo! [*Pauză lungă.*]
Spune-i lui Jim că l-a sunat taică-su!

Întotdeauna voiam să îl sun înapoi și să îi spun: „Mda, tată, robotul telefonic mi-a spus că m-ai sunat. Și, după aceea, prăjitorul de pâine mi-a spus că mi-e foame.”

Epuizarea apărută din faptul că era tatăl a șase copii s-a instalat până am devenit eu adolescent. În seara dinainte să plec la facultate, tatăl meu mi-a spus să iau loc pentru o discuție.

TATA: [*Tușește.*] Jim, să știi că nu te trimit la facultate ca să te îmbeți și să te dea afară.

EU: Ei bine, în cazul ăsta nu mă duc. Va trebui să trimiți vreun vecin.

Bineînțeles că nu am spus asta. Asta e ceea ce am gândit, dar nu voiam ca el să dea verbal cu mine de pământ. Tatăl meu putea să fie cald și generos, dar întotdeauna părea să dăruiască oamenilor lucruri pe care aceștia nu și le doreau neapărat: „*[Tușește.]* Mâine ne vom trezi la cinci dimineața și vom sta într-o barcă douăsprezece ore în căldura nimicitoare, până când capul tău se va face purpuriu ca sfecla. La Mulți Ani!”

În fiecare an de ziua noastră de naștere, tatăl nostru ne scotea la cină la restaurant. Noi puteam să alegem orice restaurant din oraș și tatăl nostru ne ducea acolo. Absolut orice restaurant, atâta timp cât era vorba de Giovanni's,

restaurantul preferat al tatălui meu. În fiecare an părea că purtăm aceeași conversație.

TATA: [*Tușește.*] Anul acesta, de ziua ta, eu și mama ta vrem să te scoatem în oraș, la cină.

Doar noi trei. Unde ți-ar plăcea să mergem?

EU: Mulțumesc. Mă gândeam la House of Kobe.

TATA: Nu vrei să mergi la Giovanni's?

EU: Acolo am fost și anul trecut. Acolo mergem mereu. Ce-ar fi dacă am merge la House of Kobe?

TATA: Cred că mama ta vrea să mergem la Giovanni's.

EU: Ei bine, e ziua mea. Eu aș vrea să mergem la House of Kobe, dacă este în regulă.

TATA: Bine. [*Tușește.*] Mergem la House of Kobe.

Câteva ore mai târziu, noi ne aflăm în mașină, părinții mei stau în față, eu stau în spate. Tatăl meu mă privește în oglinda retrovizoare.

TATA: Tu voiai să mergem la Giovanni's, nu-i așa?

EU: Ăăă, sigur.

Deveneam frustrat și, din când în când, îl înfruntam pe tatăl meu, dar trăiam tot timpul în teamă. Îmi amintesc că mama îmi spunea:

— Tu nu vei reuși niciodată să îl schimbi.

Pentru mama și pentru frații mei, faptul de a-l înfrunta pe tata reprezenta o bătălie inutilă, pierdută. De ce să agiți cuibul de viespi? De ce să riști să-l enervezi? Până la urma urmei, el era în stare să împuște un om pentru că sforăie.

Mama și tatăl meu au murit cu mulți ani în urmă. Vă mulțumesc că mi-ați amintit de asta. În memoria mea, timpul a transformat-o pe mama în ceva asemănător unei sfinte. În esență, pentru că a rămas căsătorită cu tatăl meu. De fapt, ea a fost o mamă cu adevărat uimitoare. Tot timpul este cel care a mai împlânzit felul în care îl văd pe tatăl meu, dar, într-un fel, încă mă tem de el. Clinchetul cuburilor de gheață în pahar sau mirosul țigărilor mă fac și acum să stau puțin mai drept.

De fapt, nu este corect să îl caracterizez pe tatăl meu, sau pe oricine altcineva, doar prin latura sa întunecată. Eu sunt sigur că nu aș vrea să fiu descris doar prin lucrurile prostești sau caraghioase pe care le-am făcut. Sunt sigur că și eu am un Giovanni's. Ca adolescent, chiar îl priveam pe tatăl meu ca pe o versiune brutală, egoistă și autoritară a lui Hulk Hogan, dar acum văd imaginea de ansamblu. Tatăl meu era un bărbat sever, dar plin de compasiune, căruia îi păsa profund de familia sa, de colegii săi de serviciu și de comunitate. Tatăl meu nu a plecat de la căpătâiul mamei mele timp de un an întreg, în timp ce ea pierdea lupta cu cancerul ovarian. Eu mi-am iubit tatăl. Majoritatea oamenilor l-au iubit. El a făcut realmente tot ce i-a stat în putință. El chiar și-a întreținut familia. El m-a învățat o mulțime de lucruri și mi-a insuflat o etică a muncii care a făcut din mine omul care sunt astăzi: un tip care își vorbește de rău propriul tată într-o carte despre creșterea și educația copiilor.

Probabil că am devenit comic din cauza tatălui meu. Îmi plăcea să o fac pe mama să râdă, dar felul în care îl imitam pe tatăl meu în fața fraților mei mi-a schimbat cursul vieții. Când îl ridiculizam pe temutul dictator din viețile noastre, aveam atenția și respectul fraților și surorilor mele. Pentru o clipă, nu eram doar cel mai mic sau doar un alt rival la mâncare. Eram un egal. Lucrul acesta îmi dăruia multă forță. Îmi plăcea sentimentul.

Tatăl meu, frații mei și cu mine, sărbătorind după ce tatăl meu a împușcat un bărbat pentru că sforăia.

După standardele din ziua de azi, tatăl meu nu ar fi fost considerat cel mai grozav tată și sunt sigur că nici tatăl său nu ar fi fost considerat cel mai grozav tată. Sunt sigur că tatăl bunicului meu ar fi fost considerat un tată și mai rău. Probabil că asta merge înapoi în timp, până în zilele taților care locuiau în peșteri și pur și simplu își mâncau copiii. Ceea ce încerc să spun este că tații devin din ce în ce mai buni. Fie asta, fie suntem transformați cu toții, încet, în femei. Cel puțin asta crede ginecologul meu.

Ghidul narcisistului pentru bebeluși și pentru copii sub 3 ani

Faptul că m-am căsătorit și am devenit tatăl unor copii mici m-a făcut să-mi dau seama că sunt narcisist. Vestea bună este că sunt un narcisist cu adevărat grozav, cu adevărat important și cu adevărat special. Mi-am trăit viața de bărbat necăsătorit, și chiar și câțiva ani după ce am devenit părinte, având grijă doar de mine însumi. Dacă îmi ridicam corespondența, intram în apartament și vedeam că era o scrisoare pentru un vecin, mă gândeam: „Se pare că nu vor primi niciodată asta. Ar fi nevoie de mult prea multă energie ca să mă întorc afară. În afară de asta, acum trebuie să mă uit la *Wheel of Fortune* (*Roata Norocului*).”

Nevoile mele conștiente erau extrem de importante. Atunci când era vorba despre cariera mea, despre relație sau luarea ultimei felii de pizza, eu mă gândeam doar la mine însumi. Și, desigur, la pizza. Reprezentația mea de stand-up era stabilită dintr-o perspectivă leneșă, lacomă și egoistă și, judecând după succesul meu, oamenii se identificau cu ea. Din câte se pare, fiecare dintre noi este un narcisist camuflat. Cu excepția ta, bineînțeles. Tu ești perfect. Citește în continuare.

Din păcate, aceste trăsături narcisiste care m-au făcut un comic cunoscut nu funcționează bine pentru cineva care își dorește cu adevărat să fie un soț sau un părinte bun. Nu vreau să spun că narcisismul meu a fost vindecat de

calitatea de părinte, dar aceasta m-a schimbat și continuă să mă schimbe în fiecare zi. Acum sunt ceva mai puțin narcisist. Calitatea de părinte este o aventură dezinteresată. Perspectiva asupra vieții care spune: „Ai grijă în primul rând de tine însuși” nu mai este logică pentru o persoană sănătoasă, atunci când bebelușul tău se trezește înfometat la miezul nopții. Nu poți să te porți după cum urmează: „Ce se întâmplă? I-e foame bebelușului? Ei, să-l lăsăm, trebuie să mă odihnesc și eu.” Pentru mine, creșterea copiilor a fost de-a dreptul un apel de a mă trezi din egoismul meu primitiv. Cu alte cuvinte, nu mai sunt *chiar atât* de oribil pe cât eram înainte. Creșterea copiilor poate să fie o muncă lipsită de mulțumiri, cu un program ridicol, dar cel puțin plata e de toată jena.

Cineva ar putea să creadă că este imposibil să crești un copil și să rămâi narcisist. Asta este complet neadevărat și eu reprezint dovada vie. Ba chiar există persoane al căror narcisism le motivează să aibă copii. Aceasta este o capcană în care poți cădea cu ușurință. Noi toți ascundem o dorință secretă de a crea un copil care să fie o prelungire a noastră ... în special eu, deoarece majoritatea nou-născuților fără fir de păr în cap și plinuți arată exact ca mine, doar că mai puțin adorabili.

Bineînțeles, bebelușii și copiii sub trei ani sunt toți narcisiști. Dar ei *trebuie* să creadă că întreaga lume se învârte în jurul lor. Asta face parte din dezvoltarea lor naturală, împreună cu un număr de alte chestii pe care le-a spus Freud și pe care eu sunt prea tâmpit ca să le explic. Dar știu un lucru: într-o relație părinte – copil, nu poți avea doi narcisiști care concurează unul împotriva celuilalt. Dacă nu mă credeți, încercați să convingeți un copil de trei ani să vă lase ultima prăjiturică. Ai parte de o grămadă de urlete și plânsete, și se mai și supără copilul. E o luptă zilnică.

Așa că acum, dacă am recunoscut că sunt narcisist, aș vrea să recunosc și că probabil nu sunt cel mai grozav părinte. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca vreunul dintre copiii mei să citească această carte peste zece ani și să se gândească: „Tipul ăla își închipuia că este un părinte bun?” Nu știu de ce copiii mei s-ar referi la mine folosind „tipul ăla”, dar eu îmi mențin așteptările scăzute. Probabil că nu sunt cel mai bun părinte, dar încerc. Mă plâng și glumesc pe tema creșterii și a educației copiilor, dar fiecare părinte știe că este un demers eroic și că noi, participanții, trebuie să râdem de el. La urma urmei, în momentul acesta sinuciderea nu mai este o opțiune.